

Arrest

**nr. 60 738 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2011 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 juni 2009 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de Belgische ambassade te Islamabad teneinde, samen met haar kind, haar in België verblijvende echtgenoot te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigerde op 16 maart 2010 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Op 9 juli 2010 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigerde op 13 januari 2011 het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op 16.04.2010 werd op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, een visumaanvraag ingediend door mw.[B. R.], [...], van Pakistaanse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten met dhr. [M. I.], van Pakistaanse nationaliteit.

In overeenstemming met artikel 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht wordt een buitenlandse authentieke akte in België erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. De akte moet voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden voor haar authenticiteit volgens de staat waarin de akte werd opgesteld;

Overwegende dat Pakistan geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, of van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit de akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976;

Overwegende het advies en de bevindingen van de Ambassade van België te Islamabad;

Overwegende dat betrokkene geen attest voorlegt van de 'Union Council' met betrekking tot de aanpassing van punt 18 van de huwelijksakte en bijgevolg niet is aangetoond dat deze aanpassing op rechtsgeldige manier is gebeurd;

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte niet voldoet aan de voorwaarden van het wetboek van internationaal privaatrecht en dat de voorgelegde akte niet voldoet aan de authenticiteitsvoorwaarde zoals gesteld in bovengenoemd artikel;

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte dan ook niet als rechtsgeldig kan worden erkend in België;

Overwegende dat betrokkene lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen, opgesomd in punt A van de bijlage aan de hierboven genoemde wet, met name 'infectious hepatitis C'.

Overwegende dat bijgevolg niet voldaan is aan de wettelijke bepalingen van artikel 10, § 2, zesde lid. De visumaanvraag wordt derhalve afgewezen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de neerlegging van een memorie van antwoord. De memorie van antwoord, die door verzoekster op 31 maart 2011 werd ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Aangezien dat de aangevochte beslissing vermeldt dat de huwelijksakte niet zou voldoen aan de authenticiteitsvoorwaarden van het wetboek van internationaal privaatrecht;

Dat meer bepaald de tegenpartij van mening is dat de voorgelegde documenten niet zouden voldoen aan artikel 27 Wetboek IPR, omdat verzoekers geen attest neerleggen van de "Union Council" met betrekking tot de aanpassing van punt 18 van de huwelijksakte en niet bewijzen dat deze aanpassing op rechtsgeldige manier gebeurde;

Dat artikel 27 wetboek IPR bepaalt dat: "§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid." ;

Dat verzoekers een huwelijksakte hebben neergelegd met aangepast punt 18, met vertaling en legalisatie;

Dat die huwelijksakte de stempel bevat van de "Union Council", U.C. N°36-400 FB;

Dat deze stempel wel degelijk aantoont dat de "Union Council" de aanpassing van punt 18 heeft goedgekeurd;

Dat hiermee rekening gehouden vastgesteld moet worden dat deze aanpassing rechtsgeldig gebeurde;

Dat het feit dat deze aanpassing rechtsgeldig gebeurde eveneens blijkt uit de beslissing van de COURT OF MIAN HASSAN TARIQ, JUDGE FAMILY COURT, TANDLIANWALA (...) SUIT FOR VERIFICATION OF RIGHT OF DIVORCE DELEGATED TO THE PLAINTIFF IN VIEUW OF COLUMN N°18 OF NIKAH;

Dat verzoekers verder een bijkomende bevestiging gevraagd hebben van de "Union Council", die de rechtsgeldigheid van punt 18 bevestigd heeft (stuk 4);

Dat er bijgevolg geen twijfel meer over kan bestaan dat de huwelijksakte volledig voldoet aan de authenticiteitsvoorwaarden van het Wetboek IPR en de beslissing van tegenpartij desbetreffend hervormd moet worden;"

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij met deze kritiek de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen niet ontkracht. De bestreden beslissing stelt namelijk, in navolging van het advies van de Belgische ambassade te Islamabad, dat zich in het administratief dossier geen attest van de "Union Council" bevindt, zodat niet werd aangetoond dat de aanpassing van punt 18 op een rechtsgeldige manier is gebeurd.

Het advies van de Belgische ambassade te Islamabad stelt dat zich in het dossier een vonnis bevindt dat aan de echtgenote, in casu verzoekster, het recht op scheiden toekent, doch dat een attest van goedkeuring van de "Union Council" ontbreekt.

Prima facie lijkt het niet onredelijk te zijn vast te stellen dat aan de hand van een stempel op een huwelijksakte niet afdoende kan worden aangetoond dat het recht op scheiden effectief werd toegekend/goedgekeurd door de "Union Council", dit is een op lokaal niveau verkozen bestuur. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

Dientengevolge concludeerde de bestreden beslissing terecht dat de huwelijksakte niet voldoet aan de voorwaarden van het WIPR en desgevallend niet erkend kan worden in België."

3.1.3. De Raad merkt op dat verweerder weigert de geldigheid van de huwelijksakte die door verzoekster werd neergelegd te erkennen omdat op deze akte een wijziging werd aangebracht en niet blijkt dat deze aanpassing werd toegelaten door de 'Union Council'. Verzoekster geeft te kennen dat verweerder ten onrechte weigert de voorgelegde huwelijksakte te erkennen, nu de aanpassing gebeurde na een procedure voor een rechtscollege en tevens een stempel van de 'Union Council' op de akte werd aangebracht.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden

ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 10, § 2, zesde lid van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt het volgende:

"Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat "Mevrouw [B. R.] lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen, die opgesomd zouden zijn in punt A. van de bijlage aan de wet van 15.12.1980;

Dat op basis hiervan tegenpartij van mening is dat verzoekster niet zou voldoen aan artikel 10, §2 zesde lid van de wet van 15.12.1980;

Dat de bijlage aan de wet van 15.12.1980 niet specifiek verwijst naar hepatitis C;

Dat hepatitis C geen ziekte is die aanleiding lijkt te geven tot quarantaine;

Dat niet blijkt dat hepatitis C een gevaar vormt voor de volksgezondheid;

Dat deze ziekte enkel via bloedtransfusie overgedragen kan worden en niet via speeksel zoals de hepatitis B;

Dat de overdraagbaarheid van deze ziekte dus zeer beperkt is en geen bijzondere beschermingsmaatregelen noodzaakt;

Dat verzoekster in bijlage een medisch attest produceert van haar dokter waaruit blijkt dat ze geen specifieke medicatie nodig heeft;

Dat deze dokter bevestigt dat de kans dat deze ziekte zou worden overgedragen zeer klein is;

Dat in deze omstandigheden volledig voldaan werd aan artikel 10, §2, zesde lid van de wet van 15.12.1980, zodat de beslissing van tegenpartij desbetreffend hervormd moet worden;"

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt:

Het gegeven dat de kans op overdraagbaarheid van een besmettelijke ziekte, zoals hepatitis C, klein zou zijn, doet niets af aan het feit dat deze ziekte weldegelijk een gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid, in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt te suggereren. Desgevallend kan hepatitis C omschreven worden als een ziekte in de bijlage bij de wet van 15 december 1980:

Bijlage

Ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen :

- 1. tot quarantaine aanleiding gevende ziekten vermeld in het internationaal gezondheidsreglement nr. 2 van 25 mei 1951 van de Wereld Gezondheids Organisatie;*
- 2. tuberculose van de luchtwegen, in een actief stadium of met ontwikkelingstendensen;*
- 3. andere besmettelijke door infectie of parasieten veroorzaakte ziekten, voorzover zij in België onder beschermende bepalingen ten aanzien van de inwoners vallen.*

"Besmettelijke hepatitis" wordt tevens vermeldt op het attest dat dient bijgevoegd te worden bij de aanvraag van een visum (stuk 1). Hepatitis C is weldegelijk een besmettelijke vorm van hepatitis, zoals verzoekster overigens bevestigt.

In die hypothese voldoet verzoekster niet aan de in art. 10 §2, zesde lid van de wet van 15 december 1980 omschreven voorwaarde, zodat de visumaanvraag ook op deze basis kon geweigerd worden.”

3.2.3. Uit het door verweerder aan de Raad overgemaakte administratief dossier blijkt dat de bloedtesten die verzoekster liet uitvoeren een onduidelijk (“borderline positive”) resultaat gaven inzake de vraag of zij lijdt aan hepatitis C en dat daarom geopteerd werd om een bijkomende test te doen waarbij geen HCV RNA werd vastgesteld. Op basis van deze testresultaten en gelet op het feit dat ook geen leverproblemen werden ontdekt, stelde de arts die verzoekster onderzocht dat er geen sprake was van een actieve hepatitis C en besloot hij dat zij niet aan een van de ziekten leed die een gevaar kunnen opleveren voor de volksgezondheid en die zijn bedoeld in de bijlage van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan derhalve gevolgd worden in haar standpunt dat verweerder ten onrechte oordeelde dat zij lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en dat zij in gebreke zou gebleven zijn om het bewijs te leveren dat zij niet lijdt aan een van de ziekten die zijn bepaald in de bijlage bij de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling op zich laat evenwel niet toe te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is immers gebaseerd op twee motieven en verzoekster toont niet aan dat het andere dragende motief – de vaststelling door verweerder dat de door verzoekster voorgelegde huwelijksakte niet rechtsgeldig is – door het bevoegde rechtscollege als incorrect werd beoordeeld.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende:

“Aangezien dat een te strenge toepassing van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht er niet toe mag [lei]den dat een echtgenote haar man niet zou mogen vervoegen;

Dat zelfs indien niet zou zijn aangetoond dat de aanpassing van-punt 18 van de huwelijksakte op rechtsgeldige manier zou zijn gebeurd - quod non-, de volledige huwelijksakte hierdoor niet onregelmatig wordt;

Dat althans het bestaan van een huwelijk, dat niet wordt betwist door tegenpartij, voldoende werd bewezen;

Dat hiermee rekening gehouden er geen reden is om te weigeren dat een echtgenote haar man zou komen vervoegen;

Aangezien verder de toepassing van artikel 10, §2, zesde lid van de wet van 15.12.1980 er niet toe mag [lei]den dat een echtgenote haar man niet zou mogen vervoegen;

Dat de toepassing van dit artikel evenmin tot gevolg mag hebben dat een kind het recht zou worden ontzegd om zijn vader te komen vervoegen;

Dat dit in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM en met het Kinderrechtenverdrag;

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden als volgt luidt :

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het, openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging lot uitdrukking ie brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”;

Dat deze bepaling van internationaal publiek recht het principe bevestigt van de bescherming van het privé leven en van het familie leven, en duldt geen uitzondering buiten enige noodzaak;

Deze noodzaak moet worden geïnterpreteerd in functie van het criterium van proportionaliteit;

Dat volgens de rechtspraak die betrekking heeft op artikel 8, moeten de staten een driedelige analyse doen. Eerst: Zien of er een familieleven is of privé leven? Nadien: Is er inmenging van de staat in de uitvoering van deze twee rechten door de migrerende persoon? Uiteindelijk, indien het antwoord op de twee vorige vragen positief is, is deze inmenging proportioneel met het verkregen resultaat en bevordert het de motieven die limitatief worden opgesomd in paragraaf 2 van artikel 8, in fine,

Dat in wezen het verblijf weigeren aan verzoekers omdat Mevrouw [M...] [B. R.] zou lijden aan hepatitis C niet noodzakelijk is voor de bescherming van de volksgezondheid;”.

3.3.2. In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat supra reeds gebleken is dat de stukken van het administratief dossier niet toelaten te besluiten dat verzoekende partij voldoet aan art. 27 WIPR, noch art. 10 §2, zesde lid van de wet van 15 december 1980.

[...]

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van art. 8, tweede lid, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van enig openbaar gezag” voorzien is bij wet, met name door de wet van 15 december 1980. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in art. 8, tweede lid, opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Gelet op de correcte toepassing van het WIPR en de wet van 15 december 1980 kan alleszins niet besloten worden tot een schending van art. 8 EVRM:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend” (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005).”

3.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak kan worden aangenomen dat verzoekster en haar partner een gezinsleven hebben, daar zij een jong gemeenschappelijk kind hebben. Daar de bestreden beslissing evenwel niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt kan in voorliggende zaak niet gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster. Er blijkt evenmin dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om een visum toe te staan. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij enkel in België met een Pakistaanse

man met wie zij voorhoudt gehuwd te zijn een gezinsleven kan ontwikkelen of verder zetten en dat er ernstige redenen zijn die haar verhinderen een gezinsleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)).

In deze omstandigheden kan geen miskenning van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

3.3.3.2. In zoverre verzoekster bij de bespreking van haar middel ook aangeeft dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, moet worden gesteld dat verzoekster nalaat uiteen te zetten welke precieze bepaling van dit verdrag zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan.

Haar betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer besturen, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) ;

Dat in wezen werd aangetoond dat de ingeroepen- motieven niet juist zijn, en dat de genomen beslissing een gevolg is van een onjuiste interpretatie van de wet;

Dat bijgevolg de formele motiveringsverplichting voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, geschonden is;”.

3.4.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

“Verwerende pa[r]tij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij geenszins een verkeerde interpretatie van een wet aantoont. Zoals supra reeds gebleken is, voldoet verzoekende partij niet aan art. 27 WIPR, noch art. 10 §2, zesde lid van de wet van 15 december 1980. Een visum kon hen al geweigerd worden op basis van één van deze motieven.

Verzoekster maakt de voorgehouden schendingen niet aannemelijk.”

3.4.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet juist zijn, kan de Raad slechts verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en herhalen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of het dragende motief van de bestreden beslissing – namelijk dat de voorgelegde huwelijksakte niet rechtsgeldig is aangezien deze werd aangepast zonder bepaalde vormvereisten te respecteren – correct is en dat verzoekster niet aantoonde dat de bevoegde rechtbank van eerste aanleg zou geoordeeld hebben dat verweerder onterecht weigerde deze akte te erkennen.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK